יז: כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

קסבר רבה מחוסר כפורים דזב כזב דמי. הכי נמי אית ליה פרק שני דכריתות (דף י.), ופירש בקונטרס לענין קדשים שלא הותר אלא כהן הוה [1] ליה כתילו לא טבל ואם אכלן מייב כרת או אם נגע בהן טומאה למנות בהן ראשון ושני וקשה לפירושו דאם כן למ"ד לאו כזב דמי ליית ביה כרת ובכרים מפקת כלים תנן בהדיא דטמאה דמחוסר כפורים שנכנס למקדש מייב [2] דתנן [3] עזרת ישראל מקודשת ממנה שאין מחוסר כפורים נכנס לשם וחייב חטאת וכן בההיא דפרק אלו הן הגולין (מכות דף ח.) ושאר מינין (מיר מה.) טומאה יהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו כו לרבות מחוסר כפורים והנהקומץ רבה (מנחות דף מ:) מחוסר כפרה שנכנס לפנים ממחיצתו לעורה בשוגג חייב חטאת במזיד עונש כרת ואיתקש קודש למקדש בהערל (יבמות עה.) ובכמכות (דף יד:) ובסנהדרין (דף ז.) ודוחק לומר דכל הני אתיין כמאן דאמר מחוסר כפורים דזב כזב דמי ועוד דבההיא סוגיא בזיר וטומאת [4] יהיה לרבות טבול יום דכ"ע מחוסר כפורים דזב כזב דמי ואפילו הכי מרבה התם כרת למקדש במחוסר כפורים ומיהו פלוגתא דאמוראי איכא ריש פ' כל הספקולין (לקמן דף לב: לג:) אית דאמרי הא דאיתקש קודש למקדש היינו אפילו לכרת דיאתה במקלת שמה ביאה כמו נגיעה ואית דאמרי לענין מלקות דוקא אימר ומוקי לה בכל קדש לענין מלקות אזהרה לנוגע לקודש דליכא אלא לאו אע"ג דאל המקדש לא תנא הוי בכרת ועוד מה שפי' בקונטרס לענין למנות בו ראשון ושני לקדש תימה [5] הלא טבול יום אין מונין בו ראשון ושני [6] לטומאה [7] [וכ"ש מחוסר כפורים] ועוד הא תנן במסכת מעילה (דף ח.) חטאת העוף כו' הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ולייך בגמ' ליפסל אין לטמאיי לא ורבינו תם היה אומר דלא נקט פסול במחוסר כפורים אלא אגב טבול יום והקשה לו הרב רבינו חיים מהא דבסוטה פרק כשם (דף כט:) אמרי מנין לרציני בקודש שהוא שמטמא בתרומה פסול בקודש משמע פסול אין טמא לא ועוד אי מונין בו ראשון ושני א"כ יעשה רציני מחיסי בקודש מק"ו ומיהו יש לומר דזה הדמיסי אין ללמוד דמן הדין הוה [8] למימר דיו בתרומה אי לאו משום דמפרק ק"ו ודי לנו במעלה אחת יותר מתרומה שיעשה רציני ומיהו עוד קשה מהא דתנן בפ' בתרא דנדה (דף עא.): היושבת על דם טוהר (היתה) מעברה מיס לפסח חזרו לומר הרי היא כמגע טמאה שאול דאמר טבול יום תחלה לקודש משמע אבל לרבנן לא [9] ודוחק לומר דכולהו הכא דמעילה ודסוטה ורבנן דאמר שאול סברי כמ"ד מחוסר כפורים דזב כזב דמי [10] ומפרש הרב ר' חיים דנפקא מינה לענין פסח הכא בטומאה דתנן [11] (פסחים דף לה:) לא יאכלו ממנו זבין וחבות דלמ"ד מחוסר כפורים דזב כזב דמי אין שוחטין חורקין עליו דלא מיטמאי בלבור אלא טמא מת וה"ה טמא שרץ דאין שוחטין ולקמן ומ"ד לאו כזב דמי שוחטין והכי מוכח בהדיא בפרק שני דזבחים (דף ט.) ועוד דנפקא מינה לענין טומאה דחוייא בלבור [12] [לקמן דף לג:]: **שרפה** אונן ומחוסר בפורים בשרה. פי' בקונטר' דכריתות (דף י.) ועוד דנפקא מינה דאם כל פסולין שבקרבן כגון [13] דפרה קדשי בדק הבית היא דמ"מ אית בה כל פסולין שבקרבן [14] אלא לשמה דתמר בהקומץ רבה (מנחות מ:) ושבע הזאות שבפרה שעשאן שלא לשמן פסולות ונפקא לן בפיקרי משום דחטאת קרייה רחמנא ומהאי טעמא נמי אמרינן בפ"ק דחולין (דף יא.) דטרפות פוסל בה ונראה דהיינו טעמא [15] הכא משום דטבול יום כשר בפרה ואמי אונן ומחוסר כפורים בק"ו מטבול יום שאסור בנגיעה תרומה ומוקר בפרה [16] ולמ"ד מחוסר כפורים דזב כזב דמי לא אתי בק"ו דמה לטבול יום דמת שמותר לאכול בפסח הכא בטומאה מה שאין כן במחוסר כפורים [17] והאי דטבול יום כשר מן התורה אפשר דמדרבנן פסול דהא אמרינן [18] דאפי' בנגדי אוכלי קודש מדרס לחטאת כל שכן טבול יום והא [דאמרי' במסכת פרה (פ"ג מ"ז)] מטמאין היו כהן שהורף את הפרה להוציא מלבן של לדוקים שאמרו] במעורבי שמש היתה נעשית לאו היינו טבול יום ממש אלא אחיו הכהנים היו מניחין ידיהם על ראשו ומאותה נגיעה היה טבול יום כדמיגיא בתוספתא ואיכא בהו [19] איכלא לדוקים ועוד יש לפרש דטבול יום ממש היה כשר בה והא דבנגדי אוכלי קודש מדרס לחטאת משום היסח הדעת דשאר עוותאות: **ודוזה הטהור.** ואף על גב דהוזאת מי חטאת כשרה בזר ושרפה פסול מכל מקום יליף שרפה מהוזאה [20]:

אונן וטבול יום של טמא שרץ דקילי אתו מק"ו מטבול יום דמת. ואין להקשות מה לגיבול יום שכן מותר במעשר מה שאין כן באונן בפרה ופריך מה לטבול יום שכן מותר במעשר ומשני אלו אנן לאכילה קאמרינן לנגיעה קאמרינן ומה טבול יום שאסור בנגיעה בתרומה מותר בפרה ערל שמותר בפרה וה"נ יליפנן אונן וא"ת מחוסר כפורים ובעל מום יוכיחו שמותרין בתרומה ואסורין בפרה אף אני אביא ערל ואונן ומיהו אאונן לא קשיא דמה להנך שכן לא הותרו מכללן תאמר באונן שהותר מכללו אלא כ"ג אבל אערל קשה ונראה לי דמה למחוסר כפורים שאסור ליגע בקדשים אבל ערל ואונן מותרין אבל מבעל מום קשה. כרו"ך. ועוד מה לטבול יום שכן אינו מחוסר מעשה תאמר בערל: [1] **אין** בגדיהם עליהן אין בהונתן עליהם. מהכא יליפנן מיתה בפרק הנשרפין (סנהדרין דף פג.): דקאמר אין בגדיהם עליהם הוו לה זרים ואמר מר זר שימש במיתה והקשה הרב רבי יעקב מתורלינט והא מיתה כתיבא בהדיא [2] בפרשת דקרא וקרא דוחגרת דכתיב בפרשה שאחריה דדרשינן מינה דאין בגדיהם עליהם אין בהונתן עליהם אינעטרך לאתר בגדים ומיניה לא הוה יליפנן מכנפיים דמכנפיים לא כתיבי התם ועוד יש לומר דקרא דוחגרת לריך למילוא עבודה דמקרי זר [3]. כרו"ך: בעצמותה אבתי אפשר דאינה נצרכת לבגדים. ואי נימא דרק הכהן הוא הנצרך לבגדים לשהיהה כהן ראוי לעבודה. אבל העבודה אינה צריכה להם. א"כ שפיר משכחת שיעבוד כהן הדיוט עבודת כה"ג בארבעה בגדים בזמן שקדושת כתונת הדיוטית לעבודה יד לה כארבעה וא"כ שפיר הוא כהן הדיוט ואין כאן אבל בעבודה מפאת שאר הבגדים בעצמותה הרי אינה נצרכת לבגדים כלל ויש בה פסול רק מפאת שעבודה כהן הדיוט והוא צריכה כ"ג וקדושת כ"ג לעבודה באה לו ע"י שלובש שמונה בגדים כמו שקדושת כהן הדיוט באה לו ע"י שלובש ד' בגדים. וא"כ עכ"פ אין כאן רק עבודה עשה דאהרן ולא כהן הדיוט אבל אין כאן איסור מחוסר בגדים. ודו"ק היטב. ואולם אם נאמר דגם העבודה בעצמותה נצרכת לבגדים אדי ממילא כהן הדיוט העובד עבודת כ"ג שאז שוב העבודה בעצמותה נצרכת לשמונה בגדים וכמ"כן. וא"כ מ"מ"ג הוא אי מיתה בגדים מפאת עצמו או מחוסר בגדים מפאת העבודה ודו"ק [ותיקון דלמ"ד כלל י"ט. שם"ם]:

קסבר [4]מחוסר כפורים דזב כזב דמי ומחוסר [5]כפורים דזב כזב דמי תנאי היא [6]דתניא שרפה אונן ומחוסר כפורים [7]כשרה יוסף הבבלי אומר אונן כשרה מחוסר כפורים פסולה מאי לאו בהא קמיפלגי מר סבר מחוסר כפורים דזב כזב דמי ומר סבר [8]לאו כזב דמי לא דכולי עלמא כזב דמי והכא בהא [9] קמיפלגי דכתיב [10]והזה הטהור [11]מכלל שהוא טמא [12]לימד על טבול יום שכשר בפרה מר סבר טומאה דכל התורה כולה [13] ומר סבר טומאה דהך פרשה הלכך (14) אונן וטבול יום דטמא שרץ דקילי אתו בקל וחומר מטבול יום דמת אבל מחוסר כפורים דזב דחמיר שכן טומאה יוצאה עליו מגופו לא: מחוסר בגדים: מנלן [15]אמר רבי אבוה [16] אמר רבי יוחנן ומטו בה משמיה דרבי אלעזר ברבי שמעון דאמר קרא [17]וחגרת אותם אבנט אהרן ובניו וחבשת להם מגבעות אהרן והיתה להם כהונה לחקת עולם [18]בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם והא מהכא נפקא מהתם נפקא דתניא [19]מנין לשתויי יין [20]שאם עבד [21] חילל תלמוד לומר [22]יין ושכר אל תשת וגו' [23]ולהבדיל בין הקודש ובין החול מחוסר בגדים ושלא רחוץ ידים ורגלים מנין **קסבר** רבה דדרשה להאי שמעתא לגימר דכולהו צריכי: **מחוסר כפורים דזב כזב.** ה"ה למלורע אלא מד מגייהו נקט. מחוסר כפורים דזב כזב דמי לענין קדשים שלא הותר אלא [1] ליה כתילו לא טבל ואם אכלו [2] מייב כרת או אם נגע בהן טומאה למנות בהן ראשון ושני לכך לא קלשים טומאה [3] אלא קדשים כלל: **שרפה אונן כו'.** בפרה אדומה קאי: **כשרה.** דקדשי בדק הבית היא [4] ואין אונן (5) אסור בה אלא בקדשי מזבח: **כזב דמי.** ויהיה ליה טומאה ונקרא כתיב אים טהור: **לאו כזב דמי.** וה"ל כטבול יום דקיימא [לן] דכשר בפרה: **לא דל"ע כזב דמי.** ולענין [6] שאר קדשים שבטבול יום אסור בהו הוה ליה מחוסר כפורים דזב כמוד מבטבול יום דשאר טומאות שאין טעונות כפרה: **וכלפ.** גבי פרה בהאי קרא קמיפלגי והזה הטהור על הטמא טהור כל דהוא משמע דהא קרא יתירא הוא דכתיב לעיל מיניה ונקח אזוב וטבל במים אים טהור והוה ליה למכתב והזה על הטמא לימד על טבול יום שכשר בפרה דאשכחן [7] טבול יום דאיתקרי טהור למעשר דכתיב ורחץ במים וטהר: **מר סבר טומאה דכל הטורה.** ת"ק סבר האי טבול יום דאכשר בה קרא אבטבול יום דכל הטומאות שבתורה קאי [8] ואף טבול יום דזב שהוא מחוסר כפורים: **טומאה דאוסף פרשה.** והיינו דמת. טבול יום דטומאתן מת אכשר בה [9] הלכך [10] יום של שאר טומאות דמגע ומשא כגון שרץ ונבילה [11] ומגע [12] אתי להכשירא מטבול יום דמת מק"ו ומה טבול יום [דמת] דטומאת שבעה כשר טבול יום דטומאת ערב לא כ"ש אבל מחוסר כפורים [13] כו': **ויסיפה לכם.** הלכיסה הזאת [14] לכהונה אלמא כהונתן תלויה בבגדיהן ואי לא הוו זרים וזבר אשכחן דמחיל עבודה [לעיל טו:]: **וכן סחוט.** עבודה שאתה עובד בשכרות קרויה חול: מוקה

מסורת הש"ס

[1] [כרתות דף י. עיין שם]. [2] יומא עב. תוס' דפרה (פ"ג) פ"ד ה"ב. [3] יומא מג: יומא עג., [4] סנהדרין פג.. [5] ת"ה שמיני פרש"י א הלכה ח — ט. [6] לעיל יד לקמן סח.. [7] ר"מבות עד.. [8] מ"א מ"ח. [9] ע' מעילה ח.. [10] חגיגה יח.. [11] רע"ר תר' יומא מג ר"ה לימד. [12] ע' לקמן כד בתר רש"ש. [13] [וע"עתו' סנהדרין פג: ד"ה אין]:

תורה אור השלם

1. והזה הטהר על הטמא ביום השלישי וביום השביעי וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר בערב: בפרבר יט, יט
2. וחגרת אתם אבנט אהרן ובניו וחבשת להם מגבעת והיתה להם כהנה לחקת עולם ומלאת יד אהרן ויד בניו: שמות כט, ט
3. יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך באהלם אל אהל מועד ולא תמותו חקת עולם לדרתיכם: ויקרא י, ט
4. ולהבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין הטהר: ויקרא י, י

הגהות הב"ח

(א) גמ' דקנ' פרשה הלכן טבול יום דנבלה וטמא שרץ דקילי כלי: (ב) רש"י ד"ה כשרה וכו' ולון אונן ומחוסר כפורים אסור בה: (ג) ד"ה מיטמא וכו' ובכמה דוכתי הכהן בכיהנו ופירש"י שיהיה לבוש בגדי הכהנה דאל"כ לא חשוב בזמן ועיש בוכחים דף י"ד ע"ב בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם. ועוד שם דף כ"ד ע"א תוה"ה הואיל שנתבני דבגדי כהונה מקדשים את הכהן לעבוד עבודה ע"ש. ומה שכתן הכוכר מחוסר בגדים פוסל את העבודה אינו מפאת שהעבודה בעצמותה נצרכת לבגדים. רק מפאת שלבהי הבגדים אין הכהן נחשב לכהן דהויל כזר העובד ונפסלה העבודה מפאת שעבדה זר. או דילמא העבודה בעצמותה נצרכת ג"כ אל הבגדים ובמו שהם מכשירי הכהן כן המה ג"כ מכשירי עבודה. ועיין זבחים דף פ"ח ע"ב דבגדי כהונה מכפרים ע"ש. וא"כ י"ל שכת הכפרה שלהם מסיע לכפרת הקרבן ועבודה הקרבן בעצמותה נצרכת אל הבגדים. וקצת ראיה לזה מרחוקין בעבודות גבוליו כאבילת תרומה ונסיאת כפים וכיוצא ראין צריך שיהיה הכהן לבוש בם בגדי כהונה. א"כ חזינן דנשאם הכהן לכהן גם בלי הבגדים. וא"כ על כרחך העבודות שבמקדש מפאת מעלתם צריכים כהן מקודש יותר הדיינו שיהיה מקודש גם ע"י בגדים ואם לאו הויל כזר לגבי עבודה שבמקדש והעבודה פסולה מפאת דחשיב כאילו עבדה זר. אבל העבודה בעצמותה אינה נצרכת לבגדים שלהיה עליהם בני. ע"ד דבר זה עצמו יש ג"כ לספק כו' אם ענין בגדי כהונה נצרך רק מפאת בגדים הם העובד. דזילת הבגדים אינו נחשב כהן כבזיון הכהן. ועיש בוכחים דף י"ד ע"ב בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם. ועוד שם דף כ"ד ע"א תוה"ה הואיל שנתבני דבגדי כהונה מקדשים את הכהן לעבוד עבודה ע"ש. ומה שכתן הכוכר מחוסר בגדים פוסל את העבודה אינו מפאת שהעבודה בעצמותה נצרכת לבגדים. רק מפאת שלבהי הבגדים אין הכהן נחשב לכהן דהויל כזר העובד ונפסלה העבודה מפאת שעבדה זר. או דילמא העבודה בעצמותה נצרכת ג"כ אל הבגדים ובמו שהם מכשירי הכהן כן המה ג"כ מכשירי עבודה. ועיין זבחים דף פ"ח ע"ב דבגדי כהונה מכפרים ע"ש. וא"כ י"ל שכת הכפרה שלהם מסיע לכפרת הקרבן ועבודה הקרבן בעצמותה נצרכת אל הבגדים. וקצת ראיה לזה מרחוקין בעבודות גבוליו כאבילת תרומה ונסיאת כפים וכיוצא ראין צריך שיהיה הכהן לבוש בם בגדי כהונה. א"כ חזינן דנשאם הכהן לכהן גם בלי הבגדים. וא"כ על כרחך העבודות שבמקדש מפאת מעלתם צריכים כהן מקודש יותר הדיינו שיהיה מקודש גם ע"י בגדים ואם לאו הויל כזר לגבי עבודה שבמקדש והעבודה פסולה מפאת דחשיב כאילו עבדה זר. אבל העבודה בעצמותה אינה נצרכת לבגדים. ואי נימא דרק הכהן הוא הנצרך לבגדים לשהיהה כהן ראוי לעבודה. אבל העבודה אינה צריכה להם. א"כ שפיר משכחת שיעבוד כהן הדיוט עבודת כה"ג בארבעה בגדים בזמן שקדושת כתונת הדיוטית לעבודה יד לה כארבעה וא"כ שפיר הוא כהן הדיוט ואין כאן אבל בעבודה מפאת שאר הבגדים כיון שהעבודה בעצמותה הרי אינה נצרכת לבגדים כלל ויש בה פסול רק מפאת שעבודה כהן הדיוט והוא צריכה ג"כ וקדושת כ"ג לעבודה באה לו ע"י שלובש שמונה בגדים כמו שקדושת כהן הדיוט באה לו ע"י שלובש ד' בגדים. וא"כ עכ"פ אין כאן רק עבודה עשה דאהרן ולא כהן הדיוט אבל אין כאן איסור מחוסר בגדים. ודו"ק היטב. ואולם אם נאמר דגם העבודה בעצמותה נצרכת לבגדים אדי ממילא כהן הדיוט העובד עבודת כ"ג שאז שוב העבודה בעצמותה נצרכת לשמונה בגדים וכמ"כן. וא"כ מ"מ"ג הוא אי מיתה בגדים מפאת עצמו או מחוסר בגדים מפאת העבודה ודו"ק [ותיקון דלמ"ד כלל י"ט. שם"ם]:

עין משפט נר מצוה

ב א מי' פ"ד מהל' פרה אדומה הלכה יד:
ג ב מי' פרק ג מהלכות בית המקדש הלכה ט ופ"ם מכ"מ ופ"ה מהל' פסולי המקדש הלכה יד:
יד ג מי' פ"ם מהלכות פרה אדומה הלכה יג:
טו ד מי' פ"ט מהלכות כלי המקדש הלכה ד:
טז ה מי' פ"ם מהל' בית המקדש הל' ז ופ"ט שם הלכה טו

גליון הש"ם

גמ' וס"ם טומאה דהך פרשה. עיין יומא דף ז ע"ב) [ג ע"ב] תוס' ד"ה מיכיון: תוס' ד"ה קסבר רבי ומפרש הר"ר חיים. עי' יומא דף ז ע"ב תוד"ה ר"ש:

מוסף רש"י

מחוסר כפורים פסולה. דכיון דמחוסר מעשה הוא, עדיין טומאה עליו ולא קרינא ביה טהור (יבמות עד.) והזה הטהור. שטהרתו לך כאן מכלל שהוא טמא לגבי לחבר, כגון טבול יום שטמא לתרומה, דלי ס"ד טהור ממש לשמוק קרא מיניה ולמה יעשנו דטמא אסור בפרה דהא טומאה קרייה דמתמא, אלא מאי טהור טהור כל דהו, ומשמע טבול יום דמיקרי טהור דכתיב ורחץ במים וטהר ומשם (שם עג.) מכלל שהוא טמא. שיעלה מכלל טומאה (יומא חג.) ומטו בה. יש מגיעין בדבר לסברא ולומר שרי (מלגבי ס"ד אמשון) אמר שרי (שבת קיא.):

שינויי נוסחאות

א) לימא מחוסר כלי (ש"מ): ב) בהאי קרא ובר הטהור על הטמא טהור מכלל (בתחיי וכו' ברש"ש): ג) אבהר (בית בסנהדרין ובדרי ופס"ם ופרי"ה): ד) עבדו חללי (בי"מ): ה) אצלן (בי"מ): ו) ל"ל והזה ליה (ש"מ). ומכלל הנייה הש"מ דהוי"ל): ז) אכלן (בתחיי): ח) טומאתו (בי"מ): ט) ל"ל לענין (ש"מ): י) ל"ל קאמר (ש"מ): יא) בה הס"ד ומה"ד הלכך (בתחיי ובי"מ): יב) מלמן רס"י משמע דלא הוה גרס בגמרא אונן (קרא"ש ופרי"ק, ומהכנים הכ"ת בגמרא. וכן ליתא בר"ן ר' יוב'. אמנם בתחיי ליתא, ועי' קר"ש ומוק"ק מש"כ בזה: יג) כפורים לא כל"ל. ומיהת כו' נמתק (שמרי"): יד) חייב כרת (ש"מ בי"מ). ל"ל חייב חטאת (ר"א מ"מ): טו) ל"ל דטמא (ר"א מ"מ): טז) ל"ל תימה הלא מחוסר כפורים אין מונין בו ראשון ושני לטומאה כדתנן במסכת בכו. ועי' עה"ק (מלה"ר): יח) כ"ל להרומה (גליון): יט) ל"ל הרי"ל (מהרש"ל ש"מ): יא) בגמרא ליתא: יב) בגמרא ליתא: יג) ל"ל נוסף אלמא טבול יום דיולדת לא מנינן בו ראשון ושני וכ"ש מחוסר כפורים: יד) דתנן פסח הבא בטומאה לא וכו' דמי גם מחוסרי כפורים לא יאכלו ממנו דלא אישתראי כצבור וכו' ולמ"ד לאו כזב דמי יאכלו ממנו והכי מוכח בההיא כו' כ"ל (ר"ש): טז) כאן) בש"מ נוסף ראם הן שמאי מתים עושין בטומאה ואם הם זבים נדחים לשני: בב) בש"מ הניח בגון שרפה שלא לשמה: בג) מ"ל מק"ו דטבול יום פסול בתרומה בשר בפרה בדבסמוך כ"ש אונן (ש"מ): בד) בגמרא נוסף כ"ש אונן ומחוסר כפורים שכשרים בתרומה ובשרפה בפרה: בה) כפורים הס"ד ומה"ד לימד על טבול יום שכשר בפרה. האי טבול יום דכשר כו' כ"ל (ר"ש ור"מ). ולהס"מ הה"ל ל"ל ושמא אע"ג דטבול וכו': בו) ל"ל בהבי (ש"מ): בז) בההיא במחוסר בגדים כ"ל (ר"ש):

מסורת הש"ס

[1] [כרתות דף י. עיין שם]. [2] יומא עב. תוס' דפרה (פ"ג) פ"ד ה"ב. [3] יומא מג: יומא עג., [4] סנהדרין פג.. [5] ת"ה שמיני פרש"י א הלכה ח — ט. [6] לעיל יד לקמן סח.. [7] ר"מבות עד.. [8] מ"א מ"ח. [9] ע' מעילה ח.. [10] חגיגה יח.. [11] רע"ר תר' יומא מג ר"ה לימד. [12] ע' לקמן כד בתר רש"ש. [13] [וע"עתו' סנהדרין פג: ד"ה אין]:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com